

som man netop tilstræbte at sikre alle. Arbejderrepræsentanterne sluttede op bag arbejdsgivernes standpunkt, og det polske forslag blev forkastet.

Til artikel 4 var der fremsat en række ændringsforslag gående ud på at tillade regeringerne administrativt at opløse eller suspendere en organisation, når den befattede sig med ulovlig virksomhed. Forudsætningen herfor skulle dog være, at der udtrykkelig var givet adgang for de interesserede parter til at indbringe spørgsmålet for domstolene. Såvel arbejderne som arbejdsgiverne modsatte sig et sådant forslag, idet det efter disse gruppers formening alene måtte tilkomme domstolene at træffe afgørelsen.

Artikel 9 — om de væbnede styrker og politiet — er ny, og den vedtagne form må ses som et kompromis. Det blev i denne forbindelse af kommissionen fremhævet, at »nationale love eller bestemmelser« refererer sig til »national« i modsætning til »international«, og således i føderative medlemsstater såvel til de enkelte staters som til føderationens lovgivning.

På plenarforsamlingen blev konventionsudkastet vedtaget med 127 stemmer.

Kommissionens 2. rapport tager stilling til den på konferencen i 1947 vedtagne resolution om oprettelsen af et internationalt organ til sikring af foreningsfriheden. Dette spørgsmål havde i overensstemmelse med resolutionen været gjort til genstand for overvejelse inden for styrelsesrådet. Som et resultat af kommissionens overvejelser fremkom det nedenfor aftrykte resolutionsforslag, som konferencen vedtog uden afstemning.

Den 3. og sidste rapport fra kommissionen angik det på dagsordenens pkt. 8 opstillede emne om gennemførelse af princippet om foreningsfrihed og retten til kollektive forhandlinger.

Fra arbejdsgiverside gjorde man under den almindelige drøftelse, der indledte forhandlingerne, gældende, at de forslag, der måtte fremgå som resultat af kommissionens arbejde, også måtte knæsette den negative side af problemet: retten til ikke at slutte sig til en organisation. De eventuelle regler måtte klart udtale, at en arbejdsgiver eller en arbejder ikke kunne tvinges til at slutte sig til en organisation imod hans vilje, idet dette i sig selv ville bryde princippet om organisationsfrihed. Fra arbejderside blev det heroverfor hævdet, at det lå uden for arbejdsorganisationens opgave at sikre arbejdernes ret til ikke at tilslutte sig organisationer. Formålet med bestræbelserne måtte være at gennemføre princippet, at der var fuld frihed til at slutte sig sammen i organisationer. Fra regeringsrepræsentanternes side blev det anført, at det fra arbejdsgiverside rejste spørgsmål ville give anledning til meget vanskelige problemer. Var hensigten f. eks. den, at strejker skulle erklæres ulovlige, såfremt organiserede arbejdere vægrede sig ved at arbejde sammen med arbejdere, der ikke nærede ønske om at slutte sig til fagforeningen? Det kan i denne forbindelse nævnes, at den polske regeringsrepræsentant også under diskussionen vedrørende denne tekst foreslog, at ordet »arbejdsgivere« skulle udgå. Men dette forslag satte man sig imod også fra arbejderside.

Som resultat af kommissionens overvejelser forelå et udkast til bestemmelser vedrørende gennemførelse af principperne om retten til at danne sammenslutninger og til at føre kollektivforhandlinger. Endvidere forelå et resolutionsudkast, der går ind for, at problemet optages på dagsordenen for den næste konference tillige med — til første diskussion — spørgsmålet om forholdet mellem arbejdere og arbejdsgivere, herunder kollektive overenskomster, mægling og voldgift og samarbejdet mellem offentlige myndigheder og arbejdsgivernes og arbejdernes organisationer. På konferencen blev forslagene og resolutionen vedtaget, resolutionen ved navneopråb med 117 stemmer mod 0.